

## V nemožné situaci 1S 30,1-8

Někdy se ocitneme v nemožné situaci. Zde čteme o tom, jak se v ní ocitl král David. Bylo to v době, kdy ještě nebyl králem. Se svou rodinou i se svými muži a jejich rodinami tehdy žil ve městě Siklag v pelištejské zemi (1S 27,6). Vrátili se z výpravy. Město našli vypálené. Jejich ženy a děti byly uneseny. Nejprve se všech mužů zmocnil velký zármutek, jemuž dali průchod velkým a dlouhým pláčem. Pro Davida však k zármutku záhy přibyla i další velká tíseň. Jeho muži totiž začali mluvit o tom, že ho ukamenují. Vzhledem k tomu, kým většina těchto lidí byla, šlo nepochybně o reálnou hrozbu. Vždyť o Davidovi a o nich čteme: „*Také se kolem něho shromáždili všichni utlačovaní, všichni stíhaní věřitelem a všichni, jejichž život byl plný hořkosti. Stal se jejich velitelem. Bylo s ním na čtyři sta mužů.*“ (1S 22,2 ČEP) Teď tito lidé chtěli sprovodit ze světa svého vůdce. Byl to přece on, kdo je odvedl na válečnou výpravu. On byl odpovědný za to, že město zůstalo nechráněné. David je zde v situaci, kdy musí čelit nejen velkému osobnímu žalu ze ztráty rodiny, navíc je ohrožen i jeho vlastní život. Takovým chvílím, kdy je toho na nás najednou opravdu moc, se samozřejmě nevyhneme ani my (srov. 2K 1,8-11). Tehdy snadno můžeme sklouznout k tomu, že na vše budeme reagovat bez rozmyslu, neuváženě a pouze emotivně. Možná podobně jako Davidovi muži, kteří chtěli zabít svého velitele. Vzhledem k síle jejich bolesti a vzteku je pro nás jejich úmysl jistě pochopitelný. Chtěli se někomu pomstít za svou ztrátu. Vybit si na někom svůj vztek. Jen jejich rodiny jim usmrcení Davida vrátit nemohlo. David však měl ducha Hospodinova (srov. 1S 16,13), a tak byl schopen ukázat svým lidem východisko. Vždyť duch Boží není duchem bázlivosti, ale duchem síly, lásky a rozvahy (2Tm 1,7).

Čteme tu, že David „*našel posilu v Hospodinu, svém Bohu.*“ (1S 30,6 ČEP) Doslova, že „*se posilnil v Hospodinu, Bohu jeho*“. Za příklad tohoto posilňování v Hospodinu nám mohou posloužit mnohé Davidovy žalmy. Z nich vysvítá, jak David zaujímal a vyhlášoval postoj neochvějně důvěry vůči Bohu. V těchto žalmech rázně odmítá jakýkoliv strach z lidí. Například v Žalmu 27 čteme jeho rozhodná slova: „*Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach?*“ (Ž 27,1 ČEP) A také: „*Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň, kdyby proti mně i bitva vzplála, přece budu doufat.*“ (Ž 27,3 ČEP) David se jistě i tehdy v Siklagu obrátil na Hospodina, aby sám sobě rázně připomenul, že jeho život je v rukou Božích. Pod vlivem Božím jistě také uviděl, že pro řešení problému se dá něco udělat a také, co se dá udělat. Chtěl se však ujistit o

Božím vedení. Proto si nechal od kněze Ebjátara (1S 22,20-23) přinést efód. Efódem se tu patrně míní součást posvátného odění velekněze (Ex 28; ČEP: „nárameník“ v. 4), k němuž byla připnuta ozdobná náprsní kapsa (Ex 28,4; ČEP: „náprsník“). V této kapse se nacházely losy urím a tumím (Ex 28,30; Lv 8,8; Nu 27,21; Dt 33,8; Sd 1,1;20,18.23; Ezd 2,63; Neh 7,65; 1S 28,6). Nevíme už přesně, jak vypadaly, ani jak se používaly. Jednou z domněnek je, že šlo o dva ploché kameny, z jedné strany bílé a z druhé strany černé. Když oba padly bílou stranou vzhůru, odpověď byla kladná. Když oba padly černou stranou vzhůru, odpověď byla záporná. Když byl jeden bílý a druhý černý, šlo o odmítnutí odpovědi. Ať už se tyto losy používaly a vypadaly jakkoliv, odpovědi na dotazy po jejich použití patrně vyznívaly ve smyslu: ano, ne, žádná odpověď. Pán Bůh pravděpodobně právě tímto způsobem potvrdil Davidův úmysl a ujistil ho též o úspěchu výpravy. Zbývalo pak už pouze jediné: Udělat to, k čemu Bůh Davida vedl. David nevytáhl s otázkou, zda zvítězí. Šel si vyzvednout vítězství, které bylo předem jisté.

I my se můžeme posílnit v Pánu. Apoštol Pavel nás vyzývá: „*A tak, bratří, svou sílu hledejte u Pána, v jeho veliké moci.*“ (Ef 6,10 ČEP) Můžeme se v naší situaci obrátit k Bohu, vylít před ním své emoce a zároveň se zklidnit. Pak před ním můžeme nahlas i přemýšlet, rozebrat před ním svoji situaci, aniž bychom ho hned o něco prosili. Psycholog Jordan B. Peterson píše: „Svým klientům naslouchám, protože mluvením lidé myslí. A lidé potřebují myslet. Jinak vejdou jako náměsíční přímo do jámy. Když přemýšlejí, vytvářejí si simulaci světa a v ní pak plánují své kroky.“<sup>1</sup> Něco podobného se může dít i při našich rozhovorech s Bohem, který nám naslouchá. Kristus má však do našeho nitra mnohem hlubší vhled, než kterýkoli psycholog (srov. Ž 139; Jr 17,10; 1K 2,10). Má nás dokonale přečtené, a tak nás může inspirovat k těm nejvhodnějším krokům. Duch svatý nám vždy dokáže ukázat své východisko - Boží cestu. A je to pokaždé cesta za Kristem.

A i my můžeme a máme hledat potvrzení toho, že naše nápady jsou od Boha. Z Bible však vysvítá, že používání losů je už poněkud zastaralou metodou zjišťování či potvrzování Boží vůle. Bůh se jistě ve své milosti k losování i dnes mnohdy přiznává. Třeba tehdy, když nás výrazně osloví biblický verš, který si vylosujeme na prahu nového roku. Ve Skutcích apoštolů čteme o tom, jak apoštolé vylosovali náhradníka za Jidáše, aby tak doplnili svůj počet (srov. Sk 1,15-26). Jak víme, los tehdy padl na Matěje. Pozoruhodné však je, že po seslání Ducha svatého už ve Skutcích apoštolů o losování nic nečteme. Ani v dalších spisech NZ nejsme k používání losů nijak povzbuzováni. Jak si tedy vlastně můžeme být jisti tím, že to, co nás při modlitbě napadlo, je opravdu z Ducha svatého?

Dlouhodobý vztah s Pánem nám jistě může přinést to, že už jaksi i vnitřně

<sup>1</sup> Jordan B. Peterson, *12 pravidel pro život*, str. 260; Argo, 2019

dovedeme rozpoznat jeho hlas od hlasu našeho já či jiných duchů (srov. J 10,5.27). Jsou pro nás však dostupné další (objektivnější) prostředky potvrzení.

Zejména Písmo svaté. Náš nápad musí být v souladu s učením Bible. Jinými slovy: Musí být v souladu s evangeliem Ježíše Krista. Musí být v souladu s tím, kvůli čemu Bůh poslal Ježíše do světa - zachránit hříšníky (viz 1Tm 1,15). Pokud bychom viděli, že naše řešení by někoho podporovalo v hříchu, pak je jasné, že ono vnuknutí nemůže být z Ducha svatého.

Kromě Písma je důležité také potvrzení skrze Boží lid (srov. Př 20,18). Potvrzení skrze bratra nebo sestru v Kristu (nebo i více bratří a sester), v nichž přebývá tentýž Duch svatý a táž mysl Kristova (srov. Ef 4,4). Skrze ně může přijít potvrzení, když s nimi své záměry probereme. Když je shoda i mezi námi a jimi, můžeme to brát jako potvrzení toho, co zaznělo v našem srdci (srov. Sk 16,6-10).

Pokud nám Bůh takto ukáže svou cestu a potvrdí ji, zbývá ještě jedna důležitá věc: Vykročit na cestu, kterou nám Bůh ukázal. Udělat to, k čemu nás vede. Jdeme pak s jistotou, že uspějeme. Ne s nejistotou. „*Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.*“ (Ef 2,10 ČEP)